

UDKAST pr. 14. marts 2012

Forslag

til

Lov om ændring af lov om Folketingets Ombudsmand

(Fastsættelse af mandatperiode for Folketingets Ombudsmand, oprettelse af et børneombud hos Folketingets Ombudsmand, , [hverv?])

§ 1

I lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand, jf. lovbekendtgørelse nr. 51 af 22. januar 1997, som ændret ved lov nr. 556 af 24. juni 2005 og lov nr. 502 af 12. juni 2009 foretages følgende ændringer:

1. [Evt. ændring af § 1 om ombudsmandens mandatperiode]

2. I § 6, stk. 2, ændres "ventepenge" til: "eftervederlag".

3. I § 7, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

"Endvidere omfatter ombudsmandens virksomhed børns forhold på private institutioner m.v., herunder interessentskaber og enkeltmandsvirksomheder, som varetager opgaver umiddelbart i forhold til børn."

4. I § 12 indsættes som stk. 2:

"Stk. 2. Ombudsmanden skal i forbindelse med sin virksomhed overvåge, om gældende love eller administrative bestemmelser er forenelige særligt med Danmarks internationale forpligtelser til at sikre børns rettigheder, herunder FN's konvention om barnets rettigheder. Bliver ombudsmanden opmærksom på mangler, skal ombudsmanden give Folketinget og vedkommende minister meddelelse herom. Med hensyn til mangler ved bestemmelser, som er fastsat af en kommune eller en region, skal ombudsmanden give meddelelse til vedkommende kommunalbestyrelse eller regionsråd.

5. I § 19, stk. 5, ændres "Folketingets Ombudsmand" til: "Ombudsmanden".

6. I § 19, stk. 5, indsættes efter "§ 7, stk. 1, 2 pkt.": "og private institutioner m.v., som varetager opgaver umiddelbart i forhold til børn, jf. § 7, stk. 1, 3. pkt."

7. [Evt. ændring af § 29, stk. 2 om ombudsmandens hverv]

§ 2

Loven træder i kraft den dd. mm 2012/Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelse i Lovtidende.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 2. For Færøerne og Grønland kan der ved kongelig anordning senere foretages ændringer i loven, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Lovforslaget har til formål at [evt. om mandatperiode]

Lovforslaget har endvidere til formål at revidere lov om Folketingets Ombudsmand på enkelte punkter i forbindelse med oprettelse af et børnekontor hos Folketingets Ombudsmand.

Formålet med lovforslaget er endelig at [evt. om hverv]

[2. Evt. tidsbegrænsning af Folketingets Ombudsmands mandatperiode]

Det følger af grundlovens § 55, at det ved lov bestemmes, at Folketinget vælger én eller to personer, der ikke er medlemmer af Folketinget, til at have indseende med statens civile og militære forvaltning. Denne bestemmelse er udmøntet ved lov om Folketingets Ombudsmand.

Det fremgår af § 1 i lov om Folketingets Ombudsmand, at Folketinget efter hvert folketingsvalg samt ved embedsledighed vælger en ombudsmand. Der er ikke mellem Folketinget og ombudsmanden et sædvanligt ansættelsesforhold.

Det følger af lov om Folketingets Ombudsmand, at såfremt ombudsmanden ikke længere nyder Folketingets tillid, kan Folketinget afskedige ombudsmanden.

3. Etablering af et børnekontor hos Folketingets Ombudsmand

Lovforslaget har til formål at revidere lov om Folketingets Ombudsmand på enkelte punkter i forbindelse med oprettelse af et børnekontor hos Folketingets Ombudsmand.

Det fremgår af regeringsgrundlaget "Et Danmark, der står sammen" af 3. oktober 2011, at "Regeringen vil følge op på anbefalingerne fra FN's børnekomité om børns rettigheder og vilkår, herunder give Ombudsmanden mulighed for at ansætte yderligere medarbejdere til at varetage opgaver vedrørende børns rettigheder samt styrke kendskabet til børns rettigheder gennem relevante organisationer".

Denne del af regeringsgrundlaget bygger på en anbefaling fra FN's børnekomité om børns rettigheder og vilkår i en rapport af 7. april 2011. I rapporten anføres det, at Danmark bør tage skridt til, at ombudsmandssystemet i landet fuldt ud tager højde for FN's børnekonvention. Det skal sikres, at der inden for systemet etableres en åben, specialiseret instans med tilstrækkelige ressourcer til at overvåge implementeringen af børns rettigheder, og som har kompetence til at behandle individuelle klager.

På baggrund af regeringsgrundlaget har social- og integrationsministeren bl.a. rettet henvendelse til præsidiets om, at der tages initiativ til, at der oprettes et børnekontor hos Folketingets Ombudsmand. Herudover er der taget initiativ til styrkelse af Børnerådets fortalervirksomhed og af Børns Vilkårs BørneTelefon. Regeringens opfølgning på anbefalingerne fra FN's børnekomité, hviler således på en overordnet tredeling mellem de nævnte instanser.

Der er afsat midler til ordningen via satspuljerne.

Social- og Integrationsministeriet har samtidig hermed fremsat et lovforslag om styrkelse af Børnerådets fortalervirksomhed m.v. Heri er tredelingen mellem instanserne og det fremadrettede samarbejde mellem dem nærmere beskrevet.

Børnekontoret hos Folketingets Ombudsmand skal være med til at sikre og overvåge implementeringen af børns rettigheder efter FN's børnekonvention, herunder rettigheder, der er fastsat i dansk lovgivning m.v. med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser efter konventionen. Dette skal ske ved behandling individuelle klager vedrørende børns forhold, ved at gennemføre egen drift-undersøgelser, ved at foretage inspektioner af institutioner, hvor børn opholder sig, og ved en pligt til at gøre Folketing og regering og eventuelt kommunalbestyrelser og regionsråd opmærksom på eventuelle problemer i forbindelse med lovgivningens forenelighed med internationale forpligtelser til at sikre børns rettigheder.

Selvom det ikke udtrykkeligt er anført i FN's børnekomité's anbefalinger, må det antages, at komitéen lægger vægt på at offentligheden får kendskab til børnekontoret hos ombudsmanden og de muligheder, kontoret har for at hjælpe. Der bør derfor være en særlig forpligtelse for ombudsmanden til at orientere offentlighed om den del af ombudsmandens virksomhed, som varetages af børnekontoret, og til at yde vejledning og bistand til personer, hvis klager børnekontoret ikke selv kan behandle.

Opgaverne for børnekontoret kan for de flestes vedkommende udføres inden for rammerne af den gældende ombudsmandslov, herunder bestemmelserne om ombudsmandens bedømmelsesgrundlag og reaktionsmuligheder i lovens kapitel 7. Det vil således – uanset at der som anført under pkt. 3.4.3. nedenfor i et vist omfang forudsættes ansat særligt børnesagkyndigt personale – være ombudsmandens sædvanlige bedømmelsesgrundlag og reaktionsmuligheder, der finder anvendelse også på børnekontorets område.

Det er dog på enkelte områder nødvendigt at foretage ændringer i loven og i ombudsmandens praksis.

3.1. Ombudsmandens kompetence over for private og bedømmelsesgrundlaget i forbindelse hermed
Ifølge ombudsmandslovens § 7, stk. 1, omfatter ombudsmandens virksomhed som hovedregel kun "den offentlige forvaltning". Dog er ombudsmanden ifølge § 7, stk. 1, 2. pkt., også kompetent over for private institutioner for så vidt angår frihedsberøvedes forhold. Ifølge § 7, stk. 4, kan ombudsmanden endvidere bestemme at private organer skal være omfattet af ombudsmandens kompetence i samme omfang, som de er inddraget under de regler og principper, der gælder for den offentlige forvaltning.

FN's børnekonvention tildeler børn forskellige rettigheder. Disse rettigheder er kommet til udtryk i en række forskellige bestemmelser i den gældende lovgivning og i de relevante myndigheders praksis, og myndighederne vurderer løbende, om lovgivning og praksis er i overensstemmelse hermed. Ansvar for, at disse rettigheder respekteres, påhviler grundlæggende de offentlige myndigheder, men også private juridiske personer, virksomheder eller enkeltpersoner m.v. står i vidt omfang med opgaver, der aktualiserer børns rettigheder i henhold til konventionen. Efter den gældende lov kan Folketingets Ombudsmand kun i begrænset omfang føre direkte kontrol med disse private institutioner m.v., jf. ovenfor.

De private virksomheder og enkeltpersoner m.v., som har ansvar for børns rettigheder, er i vid udstrækning undergivet tilsyn fra offentlige forvaltningsmyndigheder, og ombudsmanden kan både sende klager videre til sådanne tilsynsmyndigheder samt behandle klager over tilsynsmyndighedens udøvelse at tilsynsbeføjelserne. Ombudsmanden kan også af egen drift tage sager op om tilsynsmyndighedens udøvelse

af tilsynsbeføjelsen. Som et eksempel kan nævnes, at Arbejdstilsynet fører kontrol med private virksomheders anvendelse af børnearbejde, og at Arbejdstilsynet er undergivet ombudsmandens kontrol. Et andet eksempel er, at privat praktiserende læger, herunder læger, som særligt har med børn at gøre, f.eks. børnelæger, er undergivet tilsyn fra Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn samt Sundhedsstyrelsen, og at begge disse instanser er omfattet af ombudsmandens kontrol.

Den indirekte kontrol med private personer og virksomheder m.v. via kontrol med tilsynsmyndighederne vil ikke i alle tilfælde være tilstrækkeligt til at kunne opfylde FN's anbefalinger. Også i øvrigt gælder, at en effektiv børneombudsmandsordning vil forudsætte, at ombudsmanden på de centrale områder kan føre direkte kontrol med de pågældende. Der bør på den baggrund indsættes en nærmere bestemmelse om dette spørgsmål.

Ved den nærmere afgrænsning af ombudsmandens kompetence over for private vil det være naturligt at tage udgangspunkt i, at i hvert fald institutioner, som – eventuelt sammen med andre funktioner – har særligt til opgave at tage sig af børn, bør være direkte omfattet af ombudsmandens kontrolbeføjelser.

Som eksempler kan nævnes private skoler, private dagtilbud til børn og unge, private bo - og opholdssteder, private kost- og efterskoler samt private hospitaler og sundhedsklinikker, i det omfang de varetager behandling af børn.

Derimod vil det ikke være naturligt at gøre ombudsmanden kompetent til at føre direkte kontrol med behandlingen af børn i private familier. Dette gælder selvsagt i forhold til almindelige børnefamilier, men det gælder også i forhold til familier, der har børn i dag- eller døgnpleje m.v., og i forhold til private arbejdspladser, der beskæftiger børn. Direkte ombudsmandskontrol på dette område ville i praksis føre meget vidt, og der er her allerede veludbyggede tilsynssystemer i form af henholdsvis kommunernes tilsyn efter serviceloven med børns trivsel og Arbejdstilsynets kontrol med arbejdsgiveres overholdelse af arbejdsmiljøregler.

Tilsvarende bør også private virksomheder m.v., som f.eks. markedsfører sig over for børn, men som ikke har noget umiddelbart ansvar i forhold til børn, holdes uden for ombudsmandens kompetence. Det gælder bl.a. producenter og forhandlere af legetøj og børneudstyr m.v.

I overensstemmelse med den hidtidige afgrænsning af ombudsmandens kompetence bør det princip følges, at hvis en privat virksomhed, organisation m.v. er omfattet af ombudsmandens kompetence, er den omfattet i sin helhed. Det indebærer, at ombudsmanden i forhold til f.eks. private skoler bør have indseende med såvel den pædagogiske indsats som med skolens personalemæssige og økonomiske dispositioner i det omfang, disse dispositioner kan siges at have tilknytning til børnenes forhold.

Som et supplerende kriterium ved bedømmelsen af, hvilke private virksomheder m.v. der bør være omfattet af ombudsmandens kontrol, kan der tages hensyn til, om de pågældende virksomheder i kraft af allerede gældende lovgivning m.v. er pålagt offentligtretlige forpligtelser i forbindelse med behandling af børn og unge.

I denne sammenhæng vil det være naturligt at inddrage bekendtgørelse nr. 1466 af 16. december 2010 om privates underretningspligt over for kommunen efter lov om social service om børns og unges behov for hjælp. Ifølge bekendtgørelsen, som er fastsat med hjemmel i § 153 i lov om social service, omfatter den brede pligt til at underrette kommunerne om behov hos børn og unge om hjælp ikke alene personer, der udøver offentlig tjeneste og hverv, men også en række personer, der enten er privat ansat eller udøver

selvstændigt privat hverv. Det drejer sig om læger, ansatte ved frie grundskoler og frie kostskoler, personer, der er beskæftiget i privat organiserede dag-, fritids- og klubtilbud, privat dagpleje samt private dagpasningsordninger. Endvidere omfatter bekendtgørelsen personer, der er beskæftiget ved opholdssteder, familiepleje, krisecentre, behandlingstilbud eller andre private tilbud, der for det offentlige udfører opgaver rettet mod personer med sociale eller andre særlige problemer.

Den særlige underretningspligt for disse persongrupper bygger på en antagelse om, at netop disse persongrupper i kraft af deres beskæftigelse har jævnlig kontakt med børn og unge, som giver dem en særlig indsigt i de enkelte børns vilkår og trivsel. Dette taler for, at de institutioner m.v., hvor de pågældende er beskæftiget, bør være omfattet af ombudsmandens kompetence. Det gælder imidlertid ikke undtagelsesfrit, idet der f.eks. i forhold til privat praktiserende læger og private dagplejere og familieplejere er andre udbyggede tilsynssystemer.

Et yderligere supplement til afgrænsningen kan findes i reglerne om børneattester. Disse regler findes i lov nr. 520 af 21. juni 2005 om indhentelse af børneattester i forbindelse med ansættelse af personale. Børneattestloven gælder for offentlige forvaltningsmyndigheder og for private fysiske og juridiske personer. Det er i en række bekendtgørelser fastlagt, hvilke myndigheder og private der har pligt til at indhente børneattester. De private, der ovenfor er nævnt som egnede til at blive inddraget under ombudsmandens kompetence, er alle omfattet af pligten til at indhente børneattester. Herudover er f.eks. naturvejledere i foreninger, personer i idrætsforeninger, musik-, ballet- danse- og rideskoler, ridecentre samt motions- og fitnesscentre, anerkendte trossamfund og menigheder samt trænere, lærere, børnepassere og andre personer, der er beskæftiget med hos erhvervsdrivende at tage vare på børn under 15 år, omfattet af pligten.

Reglerne om børneattester kan ligesom de nævnte regler om udvidet underretningspligt kun give et fingerpeg om, hvilke private der bør være omfattet af ombudsmandens kompetence. Det vil således f.eks. føre for vidt at inddrage erhvervsvirksomheder under ombudsmandens kompetence, alene fordi de har ansat en person til at passe de ansattes børn, at udvide kompetencen til generelt at gælde for private trossamfund eller at lade kompetencen omfatte idrætsklubber og fitnesscentre m.v., blot fordi der også er adgang for personer under 18 år.

I tvivlstilfælde må spørgsmålet i praksis afgøres af ombudsmanden ud fra en samlet vurdering af behovet for, at også ombudsmanden kan udøve kontrol.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, stk. 3.

Det bemærkes, at de private selskaber, institutioner, foreninger m.v. som bliver omfattet af ombudsmandens kompetence efter den foreslåede bestemmelse, ikke kan anses for direkte forpligtet af bestemmelserne i FN's børnekonvention, da konventionen ikke som sådan er inkorporeret (sat i kraft ved lov) i dansk ret. De nævnte institutioner m.v. er derfor umiddelbart kun underlagt pligter efter børnekonventionen i det omfang, disse pligter er gennemført ved bestemmelser i dansk lovgivning m.v.

Det vil være en helt central opgave for ombudsmanden at kontrollere overholdelsen af bestemmelser i dansk ret, der sigter på, at private institutioner m.v. skal opfylde børnekonventionens bestemmelser. For det tilfælde, at Folketingets Ombudsmand i forbindelse med et besøg på en privat institution måtte konstatere forhold, som rejser spørgsmål i forhold til konventionen, men som ikke er tilstrækkeligt reguleret i dansk ret, vil ombudsmanden som følge af det anførte ikke kunne fremsætte sin opfattelse som en kritik af institutionen. I stedet må ombudsmanden efter den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 2, underrette Folketinget,

vedkommende minister m.v. samt de relevante samarbejdspartnere om forholdet, således at der i givet fald kan fastsættes de nødvendige lovgivningsmæssige eller administrative regler.

3.2. Overvågning af at børns rettigheder implementeres

Det forudsættes af FN's børnekomité, at den instans der etableres inden for ombudsmandssystemet, får del i opgaven med at påse, at børns rettigheder implementeres. Overvågningen af om børnekonventionen er implementeret korrekt, kan bl.a. ske på grundlag af behandling af konkrete klager, inspektioner på steder hvor børn opholder sig for at kontrollere, om deres rettigheder bliver overholdt, og ved gennemførelse af egen drift-undersøgelser på forskellige områder, der berører børns rettigheder. Disse overvågningsfunktioner vil – når bortses fra det ovenfor nævnte om kompetencen over for private – ikke kræve en ændring af ombudsmandsloven.

Herudover kan opgaven med at påse, at børns rettigheder implementeres, ske ved et tilsyn med, om lovgivningen lever op til de internationale forpligtelser. Dette kan foregå både ved en beføjelse til at udtale sig om nye lovforslag m.v., der berører børn og unge, og ved en mulighed for at pege på problemer med udformningen og anvendelsen af gældende lovgivning.

Opgaven med at udtale sig om lovforslag, der berører børn og unge, og sikre den korrekte implementering af børns rettigheder efter internationale regler i forbindelse hermed, varetages allerede nu i vidt omfang dels af Børnerådet, dels af Institut for Menneskerettigheder. Det er derfor ikke nødvendigt, at ombudsmanden er fast høringspart.

Efter ombudsmandslovens § 12 skal ombudsmanden, hvis ombudsmanden i særlige tilfælde bliver opmærksom på mangler ved gældende love eller administrative bestemmelser, give Folketinget og vedkommende minister meddelelse herom. Med hensyn til mangler ved bestemmelser, som er fastsat af en kommune eller en region, skal ombudsmanden give meddelelse til vedkommende kommunalbestyrelse eller regionsråd.

Som led i den generelle overvågning af den korrekte implementering af børns rettigheder forslås det at indsætte en ny bestemmelse i § 12, stk. 2, som pålægger ombudsmanden en særlig pligt til at gøre opmærksom på eventuelle problemer i forbindelse med lovgivningens forenelighed med Danmarks internationale forpligtelser til at sikre børns rettigheder. Ombudsmanden vil således som led i sin almindelige kontrol på børneområdet kunne blive opmærksom på spørgsmål om implementering af f.eks. børnekonventionen. Sådanne spørgsmål bør ombudsmanden efter den foreslåede bestemmelse gøre Folketinget og de relevante myndigheder bekendt med.

3.3. Ombudsmandens indhentelse af oplysninger

Ifølge ombudsmandslovens § 19, stk. 1.5, har ombudsmanden vidstrakte beføjelser til at tilvejebringe oplysninger til brug for udøvelse af sin virksomhed. Beføjelserne i § 19, stk. 1-4, om udlevering af oplysninger og dokumenter, og afgivelse af udtalelser samt indenretlige afhøringer, kan uden videre overføres til private institutioner m.v. som inddrages under ombudsmandens kompetence. Adgangen til at besigtige tjenestesteder vil også kunne udvides til generelt at omfatte private institutioner for så vidt de bliver undergivet ombudsmandens kompetence.

I 2009 indsattes i § 19, stk. 5, i lov om Folketingets Ombudsmand en bestemmelse, hvorefter ombudsmanden, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse har adgang til at inspicere private institutioner m.v., hvor personer er eller kan blive berøvet deres frihed, jf. § 7,

stk. 1, 2. pkt. Politiet yder om nødvendigt bistand til gennemførelsen. Bestemmelsen blev indsat i forbindelse med, at ombudsmanden blev tillagt beføjelse som National Forebyggende Mekanisme i henhold til tillægsprotokollen til FN's torturkonvention.

Bestemmelsen i § 19, stk. 5, lov om Folketingets Ombudsmand, giver ikke ombudsmanden hjemmel til uden retskendelse at gennemføre besøg hos alle private, der måtte være omfattet af ombudsmandens kompetence. Det skyldes, at den kun omfatter institutioner m.v., hvor personer er eller kan være frihedsberøvede. Bestemmelsen foreslås derfor ændret således, at ombudsmandens kompetence generelt udvides til at omfatte private institutioner m.v., der er omfattet af ombudsmandens kompetence.

3.4. Ændringer af ombudsmandens praksis m.v.

3.4.1. Sager der kan indbringes for en anden forvaltningsmyndighed m.v.

Efter bestemmelsen i ombudsmandslovens § 14, kan ombudsmanden ikke behandle klager over forhold, der kan indbringes for en anden forvaltningsmyndighed, før denne myndighed har truffet afgørelse.

Bestemmelsen anvendes i praksis ikke kun i den "rene" situation, hvor der er en uudnyttet administrativ rekursmulighed. I praksis afviser ombudsmanden klager i forskellige andre situationer ud fra hensynene bag bestemmelsen i § 14, sammenholdt med lovens § 16, stk. 1.

Det gælder bl.a. i situationer, hvor den højeste administrative myndighed har behandlet sagen, men hvor klager over for ombudsmanden anfører forhold, som den indklagede instans ikke har haft lejlighed til at forholde sig til.

Endvidere oversender ombudsmanden i almindelighed sager der, kan indbringes for en administrativ tilsynsmyndighed med henblik på, at tilsynsmyndigheden tager stilling til, om den ønsker at behandle klagen, uanset at klageren ikke har en egentlig ret til at indbringe sagen for tilsynsmyndigheden.

Endelig vil ombudsmanden normalt som en afledet følge af § 14 afvise at behandle klager fra personer, som ikke er klageberettigede inden for det administrative system.

Anbefalingerne fra FN's børnekomité indeholder bl.a. en anbefaling om en forbedring af adgangen til at indgive individuelle klager over forhold, der vedrører børn og unge.

På den baggrund bør den ovenfor beskrevne afvisningspraksis, der ikke bygger direkte på ombudsmandsloven, på børneområdet gøres mere fleksibel, sådan at ombudsmanden behandler sager, uanset at også en tilsynsmyndighed eventuelt ville kunne behandle den pågældende sag, og således at ombudsmanden i færre sager oversender sagen til ny besvarelse hos den myndighed, der klages over. Også klager fra personer, der ikke har ret til at klage til en højere myndighed, bør blive behandlet af ombudsmanden i videre udstrækning end efter den gældende praksis.

3.4.2. Sager hvor de er en særlig let adgang til domstolsprøvelse

Ifølge ombudsmandslovens § 7, stk. 2, er ombudsmanden ikke kompetent over for domstolene, og ombudsmanden kan følgelig ikke behandle klager over f.eks. domme og kendelser. I praksis følger ombudsmanden – på grundlag af ombudsmandslovens § 16, stk. 1 – den praksis heller ikke at behandle klager over administrative forhold, som er indbragt for eller som må forventes indbragt for domstolene, men endnu ikke er afgjort af domstolene.

I nogle sager kan en borger forlange, at den myndighed der har truffet en afgørelse, indbringer afgørelsen for domstolene, som derpå behandler sagen efter et officialprincip. I sådanne sager følger ombudsmanden også den praksis ikke at behandle klagerne, men i stedet henvise klageren til at indbringe sagen for domstolene.

Som nævnt ovenfor har FN's Børnekomité anbefalet, at man i børnesager indfører en mere effektiv mulighed for at få individuelle klager behandlet af ombudsmanden. På den baggrund må den ovennævnte praksis i disse sager ændres, sådan at ombudsmanden på børneområdet kun afviser sager, hvis der er tale om forhold, der er indbragt eller for med stor sandsynlighed vil blive pådømt af domstolene.

3.4.3. Ombudsmandens personale

Ifølge ombudsmandslovens § 2, stk. 2, skal ombudsmanden have bestået juridisk kandidateksamen. Ombudsmanden skal efter bestemmelsen i § 21 bedømme, om myndigheder eller personer der er omfattet af ombudsmandens virksomhed handler i strid med gældende ret eller på anden måde gør sig skyldige i fejl eller forsømmelser ved udøvelsen af deres opgaver. På baggrund af disse bestemmelser har det været naturligt for ombudsmanden at ansætte personale med juridisk uddannelse til at udføre den del af arbejdet, som angår bedømmelsen af, om myndigheder m.v. overholder gældende ret.

FN's børnekomité har i sin anbefaling peget på, at børneombuddet bør være "specialized", hvilket må forstås sådan, at der bør være ansat personale, som uddannelsesmæssigt og erfaringsmæssigt er særligt egnet til at vurdere og behandle henvendelser fra og sager om børn og unge.

Efter ombudsmandslovens § 26 antager og afskediger ombudsmanden selv sine medarbejdere. Der er efter bestemmelsen ikke noget til hinder for, at ombudsmanden ansætter andet personale til sagsbehandlingen end personale med juridisk uddannelse. Det forudsættes i relevant omfang at ske, når der skal ansættes medarbejdere til børnekontoret.

Om ombudsmandens bedømmelsesgrundlag og reaktionsmuligheder henvises til pkt. 3. ovenfor.

4. [Evt. om hverv]

Det følger af lovens 29, stk. 2, at ombudsmanden ikke uden samtykke af Folketingets Retsudvalg må have hverv i offentlige eller private virksomheder, foretagender eller institutioner.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser m.v.

5.1. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Folketingets Præsidium lægger afgørende vægt på, at ombudsmandens nye opgaver på børneområdet finansieres udelukkende af regeringen. Folketinget er således ikke indstillet på, at dele af udgifterne til den nye opgave skal dækkes af bevillinger, som Folketinget i forvejen har afsat til ombudsmanden. En eventuel fremtidig afholdelse af udgifterne til børnekontoret inden for de nuværende midler afsat til ombudsmandens øvrige opgaver, vil indebære en omprioritering af ombudsmandens opgaver, hvilket ikke vurderes at være hensigtsmæssigt. Præsidiets forudsætter således ved fremsættelsen af dette lovforslag, at udgifterne til oprettelse og drift af Børnekontoret både nu og fremover fuldt ud finansieres af regeringen.

Folketingets Ombudsmands nye opgaver på børneområdet finansieres af satspuljemidler. Ombudsmanden vurderer, at de nye opgaver på børneområdet vil have et omfang, som kræver en kapacitet svarende til kapaciteten i et af ombudsmandens standardkontorer. Et standardkontor er normalt bemannet med en kontorchef, en souschef og fire juridiske fuldmægtige. Hertil kommer kontorpersonele og studentermedhjælp. Udgifterne til løn og drift af et standardkontor er ca. 6 mio. kr. årligt. På børneområdet vil en eller flere af de juridiske medarbejdere skulle erstattes med medarbejdere med en børnefagkyndig baggrund.

Der er indgået aftale mellem satspuljepartierne om, at der fra og med 2012 fra satspuljerne årligt bevilges 5,0 mio. kr. til ombudsmandens øgede indsats på børneområdet. Ombudsmanden kan imidlertid tidligst ansætte nyt personale til børneområdet i efteråret 2012, og dermed vil hele beløbet på de 5,0 mio. kr. ikke blive anvendt i 2012. Det er forudsat, at de overskydende midler for 2012 dels kan anvendes til etableringsomkostninger, dels – efter behov – til finansiering af evt. merudgifter i 2013 og 2014. Ressourcetilførslen skal samtidig ses i lyset af de ressourcer, der hidtil har været anvendt på området, samt i lyset af, at det fremtidige niveau for klagesager på børneområdet endnu ikke er kendt.

Ombudsmanden vil i samarbejde med Social- og Integrationsministeriet løbende vurdere opgavernes omfang. Hvis der viser sig at behov for en ændring af den årlige bevilling på 5,0 mio. kr. fra 2015, vil social- og integrationsministeren rejse spørgsmålet vedrørende en eventuel forhøjelse af bevillingen over for forligspartierne bag satspuljeforhandlingerne.

5.2. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5.3 De administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

5.4. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

5.5. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

5.6. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, regioner og kommuner	Ingen	Folketingets Ombudsmands nye opgaver på børneområdet finansieres af satspuljemidler
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

5. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

[Indsæt hvem der er hørt]

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

[Evt. om ændring vedr. mandatperiode]

Til nr. 2

Ændringen er en konsekvens af lov nr. 502 af 12. juni 2009.

Til nr. 3

Med den forslåede bestemmelse i § 7, stk. 1, 3. pkt., kommer det til at fremgå, at ombudsmandens kompetence også omfatter børns forhold på private institutioner m.v., herunder interessentskaber og enkeltmandsvirksomheder, som varetager opgaver umiddelbart i forhold til børn.

Det følger af bestemmelsen, at ombudsmandens kompetence omfatter "private institutioner m.v., herunder interessentskaber og enkeltmandsvirksomheder". Heri ligger, at ombudsmanden – bortset fra interessentskaber og enkeltmandsvirksomheder, f.eks. visse private bosteder – ikke er kompetent i forhold til enkeltpersoner, herunder familier, der har børn i pleje. Kompetencen omfatter naturligvis heller ikke almindelige børnefamilier.

Er der derimod tale om institutioner eller andre juridiske personer, er det i princippet uden betydning, hvordan den pågældende virksomhed nærmere er organiseret, f.eks. i selskabs- eller fondsform.

Det er imidlertid en forudsætning, at der er tale om varetagelse af opgaver "umiddelbart i forhold til børn." Det er herved markeret, at den pågældende institution for at være omfattet af ombudsmandens kompetence skal have en vis intensiv daglig berøring med børn. Bestemmelsen omfatter bl.a. private skoler, private dagtilbud, private bo- og opholdssteder for børn og unge, private kost- og efterskoler. Også private hospitaler og sundhedsklinikker vil være omfattet i det omfang, de varetager behandling af børn.

Derimod forudsættes bestemmelsen ikke at omfatte f.eks. privat praktiserende læger eller private arbejdsgivere uden specifikke børneaktiviteter. En vis indirekte kontrol vil dog følge af, at ombudsmanden er kompetent overfor de forvaltningsmyndigheder, der fører kontrol med de pågældendes behandling af børn. Heller ikke private virksomheder m.v., som f.eks. markedsfører sig over for børn, men som ikke har noget umiddelbart ansvar i forhold til børn, forudsættes omfattet af bestemmelsen. Det gælder bl.a. producenter og forhandlere af legetøj og børneudstyr m.v.

Er en privat institution m.v. efter det anførte omfattet af ombudsmandens kompetence, gælder det hele dens virksomhed i det omfang, den kan siges at have tilknytning til børnenes forhold. F.eks. forudsættes ombudsmanden i forhold til private skoler at have indseende med såvel den pædagogiske indsats som med de af skolens personalemæssige og økonomiske dispositioner, der har væsentlig betydning for børnenes forhold. Derimod vil ombudsmanden ikke have kompetence i forhold til f.eks. personalespørgsmål, som ikke har tilknytning til behandlingen af børn.

I praksis må tvivlsspørgsmål om ombudsmandens kompetence afgøres af ombudsmanden ud fra en samlet vurdering.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det antages, at det i vidt omfang følger af bestemmelsen i den nugældende § 12 (som foreslås videreført uændret som § 12, stk. 1), at ombudsmanden er forpligtet til at gøre Folketinget og regeringen m.v. opmærksom på tilfælde, hvor der ikke synes at være overensstemmelse mellem gældende love og administrative bestemmelser på den ene side og Danmarks internationale forpligtelser på den anden side. Formålet med den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 2, er i særlig grad at fremhæve, at ombudsmanden i forbindelse med sin virksomhed skal overvåge, om gældende love eller administrative bestemmelser er forenelige med de internationale forpligtelser til at sikre børns rettigheder, og at der påhviler ombudsmanden en særlig pligt til at gøre Folketing, regering, vedkommende kommunalbestyrelse eller regionsråd opmærksom på sådanne problemer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Der er tale om en rent sproglig ændring, som har til formål at ensrette betegnelsen for ombudsmanden i loven.

Til nr. 6

Forslaget er en konsekvens af den udvidede kompetence over for private, jf. forslaget til indsættelse af et nyt stk. 1, 3. pkt. i § 7. Reglen giver ombudsmanden hjemmel til uden retskendelse at gennemføre besøg hos alle private, der er omfattet af ombudsmandens virksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

[Evt. ændring af § 29, stk. 2 om ombudsmandens hverv]

Til § 2

Bestemmelsen fastsætter lovens ikrafttrædelsestidspunkt.

Til § 3

Bestemmelsen angår lovens territoriale gyldighed.

Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, giver hjemmel til ved kongelig anordning at sætte loven i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger, herunder navnlig ændringer, som følger af den offentlige forvaltnings opbygning på Færøerne og i Grønland og af, at Folketingets Ombudsmand kun er kompetent over for rigsmyndighederne, men ikke over for myndigheder under det færøske og det grønlandske hjemmestyre.

De færøske og de grønlandske myndigheder vil blive hørt, inden loven ved kongelig anordning sættes i kraft på Færøerne og i Grønland.

Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 2, giver hjemmel til ved kongelig anordning senere at foretage de ændringer i loven, som fremtidige ændringer i forvaltningen på Færøerne eller i Grønland og ændringer af de retsregler, som er af betydning for Folketingets Ombudsmands virksomhed på Færøerne eller i Grønland, nødvendiggør.

Bestemmelsen, som svarer til § 34 i den gældende ombudsmandslov, skyldes de særlige forhold, der gør sig gældende i relation til ombudsmandens kompetence og hjemmestyremyndighederne.

[Dette afsnit svarer til bemærkningerne til den tilsvarende bestemmelse i ændringslovforslaget fra 2009]

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>